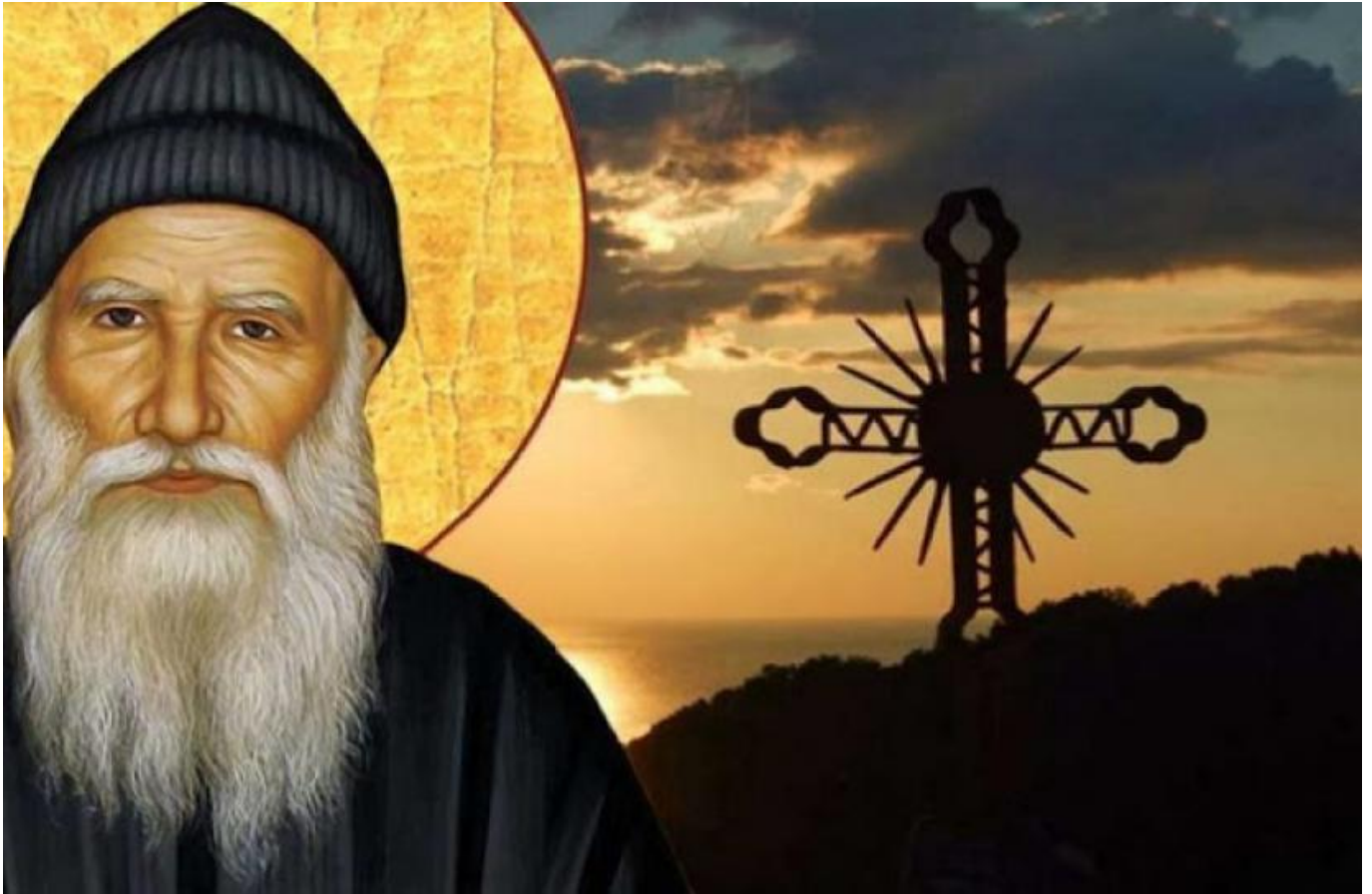

Άγιος Πορφύριος: «Είναι λάθος να προσεύχεται κάποιος για να σωθεί ο ίδιος...»

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

“Κεφαλή της Εκκλησίας είναι ο Χριστός και σώμα εμείς οι άνθρωποι, οι Χριστιανοί. Λέει ο Απόστολος Παύλος: «Αυτός εστιν η κεφαλή του σώματος, της Εκκλησίας». Η Εκκλησία και ο Χριστός είναι ένα.

Το σώμα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την κεφαλή του. Το σώμα της Εκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει με τον Χριστό. Αυτός είναι ο Κύριος, ο παντοδύναμος, ο παντογνώστης, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο στηριγμός μας, ο φίλος μας, ο αδελφός μας.

Ο στύλος και το εδραίωμα της Εκκλησίας. Αυτός είναι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος, η βάση, το πάν. Χωρίς Χριστό, Εκκλησία δεν υπάρχει. Νυμφίος, ο Χριστός. Νύμφη, η καθεμία ψυχή.

Ο Χριστός ένωσε το σώμα της Εκκλησίας με τον ουρανό και τη γη. Με τους

αγγέλους, τους ανθρώπους και όλα τα δημιουργήματα, με όλη την κτίση του Θεού. Με τα ζώα και τα πουλιά. Με κάθε μικρό αγριολούλουδο, με κάθε μικρό έντομο.

Έγινε έτσι η Εκκλησία “πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου”, δηλαδή του Χριστού. Όλα εν Χριστώ και σύν Χριστώ, μέσα καιμαζί με τον Χριστό. Αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας.

Ο Χριστός φανερώνεται μέσα στην ενότητα την μεταξύ μας και στην αγάπη Του, την Εκκλησία. Εκκλησία δεν είμαι μόνος εγώ, αλλά μαζί κι εσείς. Εκκλησία είμαστε όλοι. Μέσα στην Εκκλησία όλοι ενσωματώνονται. Είμαστε όλοι ένα και ο Χριστός κεφαλή. Ένα σώμα, σώμα Χριστού: “Υμείς δε έστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους”.

Είμαστε όλοι ένα, γιατί ο Θεός είναι Πατέρας μας κι είναι παντού. Όταν το ζήσουμε αυτό, είμαστε μέσα στην Εκκλησία. Αυτή είναι η ευχή του Κυρίου μας στην Αρχιερατική Του Προσευχή: “ίνα ώσιν εν”, για όλα τα μέλη της Εκκλησίας. Ε, αυτό μόνο διά της χάριτος το καταλαβαίνει κανείς. Ζούμε τη χαρά της ενότητας, της αγάπης. Και γινόμαστε ένα μ’ όλους. Δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα!

Το σπουδαίο είναι να μπούμε στην Εκκλησία. Να ενωθούμε με τους συνανθρώπους μας, με τις χαρές και τις λύπες όλων. Να τους νιώθουμε δικούς μας, να προσευχόμαστε για όλους, να πονάμε για τη σωτηρία τους. Να ξεχνάμε τους εαυτούς μας. Να κάνουμε το πάν γι’ αυτούς, όπως ο Χριστός για μας. Μέσα στην Εκκλησία γινόμαστε ένα με κάθε δυστυχισμένο και πονεμένο κι αμαρτωλό.

Κανείς δεν πρέπει να θέλει να σωθεί μόνος του, χωρίς να σωθούν και οι άλλοι. Είναι λάθος να προσεύχεται κανείς για τον εαυτό του, για να σωθεί ο ίδιος. Τους άλλους πρέπει ν’ αγαπάμε και να προσευχόμαστε να μη χαθεί κανείς, να μπουν όλοι στην Εκκλησία. Αυτό έχει αξία. Και μ’ αυτήν την επιθυμία πρέπει να φεύγει κανείς απ’ τον κόσμο, για να πάει στο μοναστήρι ή στην έρημο.

Όταν ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας, δεν είμαστε χριστιανοί. Αληθινοί χριστιανοί είμαστε, όταν αισθανόμαστε βαθιά ότι είμαστε μέλη του μυστικού σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, με μια συνεχή σχέση αγάπης. Όταν ζούμε ενωμένοι εν Χριστώ. Δηλαδή όταν ζούμε την ενότητα μέσα στην Εκκλησία Του με το αίσθημα του ενός. Γι’ αυτό ο Χριστός προσεύχεται στον Πατέρα Του λέγοντας, “ίνα ώσιν έν”.

Το λέει και το ξαναλέει κι οι Απόστολοι παντού το τονίζουν. Αυτό είναι το μεγαλύτερο βάθος, η μεγαλύτερη έννοια που έχει η Εκκλησία. Εκεί βρίσκεται το μυστήριο. Να ενωθούν όλοι σαν ένας άνθρωπος εν Θεώ.

Άλλη τέτοια θρησκεία δεν υπάρχει. Καμιά θρησκεία δε λέει τέτοια. Κάτι λένε, αλλά όχι αυτό το μυστήριο, αυτή τη λεπτότητα του μυστηρίου που ζητάει ο Χριστός και μας λέει ότι έτσι πρέπει να γίνουμε, ότι θέλει να είμαστε δικοί Του.

Είμαστε ένα ακόμη και με τους ανθρώπους που δεν είναι κοντά στην Εκκλησία. Είναι μακριά από άγνοια. Να κάνουμε προσευχή, ο θεός να τους φωτίσει και να τους αλλάξει. Να έλθουν κι αυτοί στον Χριστό. Εμείς τα βλέπουμε ανθρώπινα, κινούμαστε μ'άλλο τρόπο και νομίζουμε ότι αγαπάμε τον Χριστό.

Ο Χριστός, όμως, ο οποίος “βρέχει επί δικαίους και αδίκους” μας λέει: “Αγαπάτε τους εχθρούς υμών”. Να ευχόμαστε να είμαστε όλοι μαζί, όλοι μαζί στον Θεό. Τότε, αν το ζούμε αυτό, θα έχουμε τα ανάλογα αποτελέσματα, θα είμαστε όλοι αγαπημένοι και ενωμένοι.

Για τους ανθρώπους του Θεού δεν υπάρχει απόσταση, έστω κι αν είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Όπου κι αν βρισκόμαστε, είμαστε όλοι μαζί. Όσο μακριά κι αν βρίσκονται οι συνάνθρωποί μας, πρέπει να τους συμπαραστεκόμαστε.

Εμένα με παίρνουνε κάποιοι συνάνθρωποί μας στο τηλέφωνο από μια πολιτεία, που είναι στις όχθες του Ινδικού Ωκεανού, λέγεται Ντέρμπαν -αν το λέω καλά- είναι στη Νότια Αφρική, δύο ώρες έξω απ' το Γιοχάνεσμπουργκ. Μάλιστα αυτές τις ημέρες ήλθαν εδώ, για να συνοδεύσουν κάποιον άρρωστο στην Αγγλία και περάσανε να του διαβάσω μian ευχή. Συγκινήθηκα πολύ.

Όταν μας συνδέει ο Χριστός, αποστάσεις δεν υπάρχουν. Όταν φύγω απ' τη ζωή αυτή, θα 'ναι πιο καλά, θα είμαι πιο κοντά σας.

Πηγή: Από το βιβλίο: “ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ” Γερ. Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, iellada.gr